

ANY I

JULIOL 1928

N.º 7

Armand Vidal

LA DANSA MÉS BELLA...



PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

Rebutjem les sardanes dolentes!, per Jotabé. — Els nostres compositors;
Retrats; Simó Gratacòs, per Ernest Albert i Galter. — La Sardana
de Juny, per Xiu-Xiu. — «Els Rossinyolets» de Castelló
d'Empúries, per Pere Perich. — La Sardana, per
Artur Vinardell.—Noticiari.—Programa
de les audicions de sardanes
que s'executaran el
present mes

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

*ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS*

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÉNERES.

PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26

FIGUERES

RESERVAT

PER A LA

CASA.....

CASA COMAS

LA CASA DE LES

N O V E T A T S

CARRER GIRONA, 20

FIGUERES

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

Rebutjem les sardanes dolentes!

MOLTS i bons amics nostres ens han preguntat diverses vegades com s'havien d'interpretar les nostres-diem-ne-discussions al·lusives a la manera d'ésser les sardanes: bones o dolentes.

Se'ns ha dit i repetit que els del «Foment» avorriem les sardanes d'un autor assenyalat i aplaudim, calurosament, les d'uns altres que es pot dir que gairebé adorem.

No és pas això amics! Nosaltres,—certament, no cal amagar-nos-ho,— hem sentit, sentim i potser malauradament continuarem sentint-ne, encara, la repulsió contra certa mena de sardanes; consti, però, que no solament per les d'un autor sinó les d'una bona colla de compositors de música cridanera, exòtica, és a dir, música de batalla.

Hem de confessar als nostres amics que tenim feta una marcada classificació basada, si més no, en la nostra jove experiència. Es la següent: sardanes bones, mitjanes i dolentes. Les sardanes bones són les que posen a un elevat nivell artístic al compositor i a les cobles que saben executar-les com cal, fent-se mereixedors del títol de Mestres en l'art, autors i interpretadors. Les mitjanes són aquelles que sense mica de pretensions artístiques, saben complir dignament durant una temporada més o menys curta, però no apartant-se del bon gust. Les sardanes dolentes són molt nombroses i es distingeixen de les altres per un sens fi de detalls. Un dels que més les caracteritza, clarament, és el de que un cop arribat al moment àlgid de la dansa, sigui per incapacitat de l'autor o bé voluntàriament, l cal que afegim, perquè són molts

que ho desconeixen, que aquesta classe de sardanes que a ells tant els hi agraden, que són tan apropiades per a trenar i destrenar les cames, és a dir, que són bellugadisses, són les més fàcils i una constatació és que aquests qui tot just comencen a musicar, — els aprenents, — gairebé mai han fet altra cosa, mentre que s'allunyen d'aquest greu perill aquells qui estimen de debó la seva dignitat, els bons compositors, els Mestres.

Per a judicar el valor d'una sardana hi han molts altres detalls que tampoc fallen, com són aquell recargolament de notes que mai s'acaben a l'estil de totes les músiques que no tenen cap mica de sentor de la nostra terra. També trobem carrincló aquell cançoner «buub! buub! buub! buub!» dels fiscorns, que talment semblen les botzines d'una caravana d'automòbils que se vos tiren a sobre.

La noblesa de la nostra dansa no ha de permetre que ens endinsem en el llot de les sardanes dolentes, puix que seguint per aquest camí arribariem a un resultat catastròfic, ben deplorable.

Cal, doncs, expurgar dels nostres programes les sardanes dolentes.

JOTABÉ.

Els nostres compositors

Retrats

Simó Gratacòs

SENZILL, breu, desmaterialitzat, simplificat. Home de dignitat i d'intel·ligència. Té una sensibilitat prima com un tel de ceba. Un caient de polidesa; una línia recta física i moralment. La carn s'ha anat fonguent i limitant; n'ha quedat el ble i l'oli ranci, perquè la llàntia continui ben encesa. La mateixa simplicitat física d'En Gratacòs és admirable; a mí m'han agradat sempre els homes d'aquesta manera. He estat tolerant amb

l'obesitat i admiro a Henri Béraud, el formidable i voluminós periodista francès, i també a En Puig i Pujades, la màxima autoritat intel·lectual empordanesa. Esser simplificat m'ha semblat, si més no, una conveniència; els sastres però, no s'han decidit mai a fer-nos cap rebaixa de preu, i amb això m'han fet quedar malament.

Simó Gratacòs és un belluguet, un agitador de les aigües mansoies i empantanegades. Té un

color filtrat, terrós, com la pela de les pomes del ciri. Unes ulleres fumades i uns ulls de sageta, que escorcollen les coses amb una barreja d'inquietud i d'ironia. Davant per davant d'ell, jo li posava de pensament unes barbes postisses, llargues i fluvials i En Gratacòs semblava un Valle-Inclán restaurat. Va tenir uns moments de misticisme i de renunciament, i va fer els exercicis espirituals preconitzats pel pare Vallet, per a sublimitzar més el seu neguit i concentrar sedativament el torment insaciable de la seva vida. Es jove, ardit, impulsiu, i deixa anar uns acudits d'home madur i experimentat, amb un agre-dolç d'un desenganyat de bona fe.

Parla com un reclam enèrgic i impetuós; conversa enllà, s'exalta i s'esbrava, afirma i nega, rodonament, terminantment, amb un criteri tancat, d'home convençut, sense que es pugui tòrcer aquell pensament que ell ha expremut i destilat en el sacrari de la seva consciència. Es un sofre d'aula de seminari, de combinat químic de laboratori; és un sofre de filosofia tomista, de predisposició retòrica i confessional; no té res de feixisme, de bastonades, de brams d'ase, ni d'oli de riú. Hi acompanya un regust de lògica i un breu exemple per a fer més entenedor el seu criteri. Judicant unes obres degenerades i absurdes, En Gratacòs s'indigna ell mateix, diu paraules càlides i folles, - però justes - i sembla que dona cops de martell per a ensorrar la llegenda d'uns gegants que porten una encantària d'engrescament per tots els analfabets de la tarregada.

Es la negació de l'ensopiment, de la droperia i de la raspallada. Com que musicalment no ha de viure a l'esquena de ningú, diu el que pensa, sense embuts ni mitges tintes, amb una claretat meridiana. Ve a dir; «Si no hi teniu inconvenient, feu-me un nu a sota de la cua». En aquest cas si algú s'enfadés trindria dos treballs. Pensava, oint-lo, amb la colla de ganuts i mal educats que exploten la sardana, miserablement. Ni tapant-se les orelles amb cotó fluix, podrien evadir el Gratacòs intransigent i demoledor, perquè ell té un espinguet que foradaria una perola. La solució seria dir: «No digueu pas res més; ja no farem cap més... diguem-ne sardana; però no llanceu més blasmes i anatemes, per l'amor de Déu.» De molta gent, d'aquesta gent que s'entretenen en estrafer, desentranyar, pervertir i corrompre la nostra sardana, ningú com ell sap posar-los-hi els dits a la llaga, retreure totes les tares fastigoses, les taques de brutícia i de

verdet, i sap escarnir-los, ridiculitzar-los, ironitzar-los tan bé, que a un hom li vénen ganes d'estripar tot aquest paperam de sardanes que no serveixen per res, si no és per a maleïr la gent que les ha fet. Si s'hagués de nombrar un tribunal inquisitorial de sardanes, jo hi posaria En Gratacòs convençut que en faria un nèt, que sabria destriar les sardanes bordes de les sardanes autèntiques.

Ha estudiat l'harmonia; sap desxifrar tots els geroglífics del tecnicisme musical, totes aquestes liraines enrevessades i trenca closques que són un matament per tots els músics que no entenen de música. Es un amateur integral; la seva activitat musical és purament contemplativa i distraccional. Suara va dirigir set anys l'Orfeó «Germanor Empordanesa». Set anys de lluita i de paciència no l'acabis, llorejats en una anada triomfal a València, i acomboiant-se amb l'aplec d'orfeons catalans, que varen cantar tots a plena veu sota la batuta del gran Millet, homenatjant la terra en una diada històrica. Ara s'ha col·locat en un marge de reserva prudencial. Això és molt divertit; per què mentres els músics toquen, ell se'n pot escoltar quatre de fresques. Hi ha gent que aprofiten l'oci i l'esbargiment escoltant els canaris, amanyagant el gat, pesant figues i mesurant becaines;..... són les mateixes hores que En Gratacòs aprofita per a sentar-se al piano, i dibuixar una penjarella de notes i esboçar una sardana amarada de gènit i d'una recòndita superació.

Fa uns quants compassos, els mira, els retoca, els llegeix, els torna a llegir i quan no arriben a fer-li ben bé el pes, els esborra o els tira al cove. Un home així que fila tan prim, que es mostra exigent amb ell mateix, que no té cap pressa a fer sardanes per a embutxacar calderilla, que coneix la música, - el sentit purità de la música simètrica - que estima la sardana emportat per un impuls fecundant de romanticisme, per força ha de fer unes sardanes netes com uns angelets, ben pentinats i amb un xic de plomissol a les ales, tot un aplegament de suavitat i de vibració, empeses de salut i de pensament nostre, amb un tivantor de sanitat i d'orgullosa nissaga, d'un aire prim i tallant de puresa gebrada. No hi ha transigència, no hi ha la més lleu reliscada en el cant, perquè els homes i els anys i la raça ja han donat a la sardana tot el tremp, i el ritme, i la sonsònia, totes les coloraines irisades i totes les llüïssors maragdines i tota la força temperamental que li havien de donar; i així amb

motllura i fang de generació catalana n'ha eixit a les llums del dia el cant més jove, més bonic i més enternidor del món.

Totes les sardanes d'En Gratacòs són tallades en aquest mateix patró, forjades en l'enclusa d'un temperament i d'una voluntat imbatibles. La inspiració d'En Gratacòs, treballada, acadèmica, us parla netament, aristocràticament en català. No hi entra el cant obscè i malmenador; no hi ha etzagaiades a tall de boig; no us ve amb pitus i flautes, amb històries, ni amb llibres de cavalleries..., En Gratacòs ja sap el vent d'on ve, coneix totes les temptacions de la popularitat, - una popularitat d'ordinaris i de camàlics, - però ell no vol pas prendre més el sol que l'ombra; mentre li resti fulgurant un bocí de pensa i no perdi el món de veure, les seves sardanes seran sempre portades de la mà, addicionades a la seva persona, perquè no agafin cap mal exemple ni es fassin amb males companyies; no faran mai un paper trist com En Mià a la processó que sempre es posava a darrera perquè no sabia mai per quin cantó havien de tombar les atxes... Més d'una vegada tots ens hem penedit que En Mià fes un paper així. Les sardanes d'En Gratacòs, són doncs, per a definirles, unes sardanes d'orientació i de brúixola.

La imaginació i la inspiració hi tenen una llibertat sobrada per dir les coses ben entenedores i ben comprensives; són sardanes tècniques i normals, sense arribar a un tecnicisme accentuatíssim i encatronat; no s'amotllaran ben bé del tot a les normes, però tampoc se'n surten per fer quedar malament a ningú. Això vol dir, que no s'ha pas de matar tot el que és gras. La sardana és un cant de pobles i de multituds, soroll de rialles i cançons de cors que no coneixen la mala llei, i ha d'ésser per tant modulada d'una planera senzillesa i d'una oberta i agafadissa generositat. Una sardana que arribi a ésser un poema simfònic, agradarà als forasters eminents i il·lustres que vénen a Catalunya a estudiar la cara que hi fem, però el poble se l'escollarà com aquell qui sent ploure, i hi farà el posat d'un malalt que li acaben de receptar vuit dies de dejuni o abstinència. La gent que pensa i que escriu a la manera que s'ha de pensar i escriure la sardana, com En Morera i En Toldrà, són estimats per tothom que té un pam de nas i dos dits de front, i se n'han emportat fins ara, merescudament, l'aureola del màxim mestratge i de la popularitat gloriosament seleccionada.

Un militant d'aquesta comunió, és En Gratacòs. Creu que la sardana tant com propagar-la s'ha de dignificar. Hi ha músics que només pensen amb el lloguer. Músic pagat fa mal so. Arribarien a tocar un xarleston per sardana i no els hi ve d'un gruix de paper de fumar per a fer empassar a la gent gat per llebre. S'excusen dient: Qui paga, mana. No és pas aquesta la mare dels ous. El músic que toca sardanes - i amb això pensa molt bé En Gratacòs - té una responsabilitat artística i ha d'educar la part espiritual del poble; ha de saber seleccionar i transcendir en l'ànima de les col·lectivitats. Jo sempre he cregut que la massa és un fang tou i argilós; si sou prou destres i heu estudiat psicologia experimental, li donareu una forma de meravella artística, de policromia enlluernadora com una porcel·lana de Sèvres.

Sardanes de selecció, sardanes d'enteniment, amb un doll com la cuixa que vessi esperit... I això està a l'abast del músic. De bones a primeres la gent que tingui un gust de carabassa, li semblarà que la volen perfumar amb essència i dirà que agafa mareig. No ens desanimem massa d'hora; demà un parell de cullerades més. No rondinis perquè així ballen a Pontós. El metge ha dit que s'havia de fer d'aquesta mena de manera. Les criatures les fan anar a estudi per força; quan són grans reconeixen que amb aquelles rebequeries podien arribar a ésser uns gamarussos perfectes i tenien possibilitats de arribar a tirar un carretó. Acostumades les gentades a les obres dignes, a la bona cosa, educant-los-hi el gust i el temperament, probeu després d'engiponar-li una sardana dolenta, i jo us asseguro que la cobla baixa del cadafalc apedregada, amb les mans al cap i cridant: visca el rei! L'home no sols viu de pa, no ve al món per a desenrotllar primeríssimes funcions fisiològiques; viu també de l'amor, i de la dignitat, i de la intel·ligència, i de l'espectació neguitosa...

En Gratacòs fa una classificació de la gent que corre aquests mons de Déu, tocant instruments: Músics (amb majúscula). Gent que sent la música. I •musics• - sense accent, escrit ortogràficament per una minyona de servei. - Un petit guionet i per a definir-los: Rals.

Simó Gratacòs prefereix fer obra digna i silenciosa a l'obra cridanera i sorollosa. Abans de deixar la ruta, empresa, s'estima més que no li comprin les sardanes o plegar d'una vegada. No el coneixeran el rector i els parroquians, però

els pocs i bons que el coneguin estimaran la seva obra i el portaran com una ampolla d'oli. De aquesta fronda espontània i rica inspiració n'han sortit entre altres sardanes: «Jovenívola» que a n'ell no li agrada gens i que a mi m'agrada molt, potser perquè em va fer adonar que en el món hi ha coses molt boniques i que pensava molt santament aquella vella que no es volia morir mai. Com un rosari d'emoció poseu-hi: «El raig de sol», «Capvesprada», «Carícies». Té una sardana més de tècnica que de ball, «Germanor» contrapuntada i a base de progressions, boniquíssima i que gosa de la seva predilecció. Unes sardanes gemades, de revetlles estiuenques endiumenjades: «La pluja de flors» i «Sota el cel de Catalunya», un cel que porta un blau fet de miracle, penjat com un envelat al cim d'aquest bocí de terra triangular.

Ell continua prometent moltes sardanes. Fins en va prometre una al seu nen i encara no l'ha feta; han passat cinc anys i, és clar, com que el nen encara no porta pantalon llarg, no li ha pogut exigir que el pare complís ço que solem-nialment varen pactar el dia que va néixer. Ell diu: «No he tingut temps, compreneu?»

Jo crec que En Gratacòs escriurà més, molt més. L'arbre encara és jove i ufanós i té una sàvia que fa salivera. Té tenacitat i fusta i nervi per fer-ho. Nosaltres tenim raó de demanar-li, d'exigir-li que ho fassi. Jo dic una cosa: Sempre ho farà bé, i el dia que vulgui no hi haurà més cera que cremi que la que produïxi, en esplet, la seva vivacitat fantasiosa.

* * *

La conversa ha estat breu, terminant, d'una concissió llampeguejant. No hi ha hagut cap dilació sentimental. Potser En Gratacòs va trobar que jo vaig estar un xic cantellut, massa periodista. Jo portava a sobre unes dècimes de febre i això ja és un motiu suficient per a excusar la meva sornegueria accidental i passatgera.

Varen quedar a l'aire, moltes coses; sense profunditzar, moltes altres. Jo tinc ganes de tornar a parlar amb En Gratacòs, per a lloar la corba melòdica d'En Pep, repassar íntimament el viure d'En Pep Ventura anecdòtic i dir quatre penjaments de la manera que avui molts ballen les sardanes, amb les mans enlaire com uns naufragats, i amb uns salts i bots de cavall sicilià, com si xafessin raïms; tornarem a parlar de tot sense amoinar-nos-hi gaire, amb la santa intenció de no arribar a vells abans d'hora.

De moment guardo en mi aquelles paraules afables i companyones: «Sou a casa vostra». Ja en el cancell, la «posse» gentil, la seva esbeltesa, la seva finíssima concepció musical, tot em sembla més gran, més perfecte. El sentit de la intuïció multiplicat per la unitat seguida de zeros. En Gratacòs polit, en el despatx Lluís XV, uns coixins i uns bibelots, amb païama, intel·ligent i estudiós, es l'antítesi d'aquest músic inconegut i enciclopèdic, brut i esparracat, exòtic i nigromàntic que jo ensopego ara amb la meua imaginació, que es porta la cadira, que toca sardanes amb el sac dels gemecs, estacat de corretges, plè de mallengues, una manxa entre cuixes, un barret de cascabels i un taval penjat a l'esquena.....

Devallant l'escala i tot començant a marxar, jo dic a l'amic Bosch: -M'ha agradat molt, molt! Si gosés, i sabés que ell fos llaminer, li faria portar un cistell de préssecs de Calabuig.

Era la febre que m'ho feia dir.....

ERNEST ALBERT i GALTER.

Per al número vinent: Sensacional - Anecdòtic

Retrat: Pere Mercader

per Ernest Albert i Galter

La Sardana de Juny

Als joves del Foment de la Sardana, amb «un gest de estricta justícia» i amb el més viu i efusiu dels afectes.

Juny! Messes d'or i ginesteres.

Juny! Tot el Corpus ne va ros.

Sant Joan salta les flameres,

Sant Pere arriba; ja són dos.

—Tòrtora blava! l'aire en ve melós...—

Tòrtora...; dolça melangia.

Per què gemega el bosc? Serà
que es plany l'amor dins l'alegria
car de la mort s'hi sent germà?

— No t'hi capfiquis: sega pel demà! —

Sega l'artiga: irà a la flama.

Sega el bon blat: irà al graner.

Neteja el camp de mala grama,

deixant al marge l'esbartzer...

— Fent la cigala, imita al formiguer! —

Fúria sagrada de la sega!

Lluita pacífica amb transport!

La Vida hi venç i amor hi brega!

Desesperada, enfuig la Mort!

— La Mort odia els sembradors i l'hort...—

Au! Segador; la garba lliga.

Pren sa cintura d'un revol.

Quin abandó la rossa amiga...

Desmaïes tota i no li dol.

—N'és cada garba Rut, dormida al sol!—

I a l'hora calda de la sesta

el segador se'n fa coixí.

Bull la calima... La ginesta

es fon en llàgrimes d'or fi...

— I el cor goteja... I el botet del ví...—

Juny!! Messes d'or i xarbotades

de sol bullent al ginestar!

Oh! i en les nits d'estels granades

la garba es sent de grills dringar.....

— Grills en deliri; crida al més Enllà! —

XIU - XIU

«Els Rossinyolets» de Castelló d'Empúries

VOLGUT llegidor: No has anat cap matí de primavera abans de sortir el sol, aquests matins clars, serens, en que les herbes són humides de rosada, a respirar aquell alè saturat d'oxígen, a la quietud del fullam de les arbredes, que no es sent cap remor a que no sia el ric-ric d'algun grill, o el dringar d'esquelles d'una parella de bous, barrejat del xiulet matinal en que saluden els nostres pagesos, al dia que tot just neix, i que ells ja conreuen alçant i tombant la terra, que temps després té de donar-nos el pa nostre de cada dia.

Tot passejant, quan un fins oblida de que aquest món estigui tant plè de misèries i falsetats, puix un viu, liavors, instants inapreciables aspirant a plè pulmons, fins l'últim alè de flaire de les flors bosquetanes.

No hi ha hagut mai res, que et tragués d'aquell astorament? No has sentit un cant que et fes oblidar aquelles formosors, per fixar tota l'atenció a aquella harmonia de tons, a aquell refilet inigualable que de branca en branca aquell ocellet va desgranant?

Si! Veritat llegidor, veritat que qual-sevol altra vegada t'has trobat en un d'aquests casos? I no t'has fixat que un moment ve que para, que hom creu que es degut a que s'hagi cansat? Però llavors, del fons d'un redós fet de plomes, s'alça un caparró i comença a desgranar, encara que amb veu d'infantesa, la mateixa cantada que moments abans es sentia.

Doncs, saps qui era aquell que poc després cantava, aquell que imitava tant bé aquell cant? El rossinyolet, el fill d'aquell gran músic que estava assajant, per poguer continuar el demà proper, quan a son pare no li quedi alè de vida, perquè no s'estronqui ni s'acabi la cançó del rossinyol.

Aixímateix, «Els Rossinyolets» de Castelló d'Empúries. Qui no ha vist aquella petita cobla, qui no ha vist aquella magnificència de bailets en renglera, com els seus pares, damunt del enfustissat de la carreta, fent sentir les sardanes dels volguts i plorats Pep Ventura i altres?

Veureu que quasi no poden alçar la tenora com el nostre «Avi Pep» que tants prodigis feia i obren, a igual que aquell ocellet, entonant les cançons del seu pare, hi fan sentir serenes i clares les notes de les nostres sardanes que fins et commou i et venen ganes d'abraçar-los, petonejar-los i dir-los-hi:

«Músics de demà, els vostres grans mestres igual que vosaltres fóren petits, ara, per dissort, són morts, però no així la seva obra, puix vosaltres amb braó la continuareu. Ànim, ocellets d'avui! Ells us acompanyen i beneïxen des l'infinit.»

Lloats sien «Els Rossinyolets» de Castelló d'Empúries.

PERE PERICH.

Barcelona, juny 1928.

LA SARDANA

Al distingit publicista empordanès
J. Puig Pujades

Qui no estimi la sardana
no es bon fill de l'Empordà:
que és la dansa més galana,
la més noble i més ufana
que mai hi hagut i que mai més hi haurà

En nostra terra estimada
es símbol de germanor...;
la parella enamorada,
es troba en ella enllaçada
amb més fermes vincles de més gran amor.

Es el ritme d'eixa dansa
tant airós, tendre i joliu,
que ens fa sentir suau frisança,
i ens omple el cor de gaubança,
i a nostre entorn tot riu i tot somriu.

Mentre servi el nostre poble
el patri amor ben sincer,
eixa dansa bella i noble
serà el segell que eternitzi
el culte formós de nostre formós terrer.

Dansa bella entre les belles,
plena de dolços anhels,
més suau que la mel d'abelles,
vivent a com les estrelles
que, parpellejant, dansen dalt dels cels.

Tu ets com un bàlsam que cura
fent oir els teus accents
d'harmonia excelsa i pura,
i del cor tota malura
desapareix prompte als teus acords ardents.

Jo vull dir-te quant t'admiro
i quan, plorant, t'he enyorat!
Ara, que de nou respiro
sota el cel pel qui deliro
sento el gran goig d'haver-te retrobat.

Salut a tu, Sardana beneïda!
Avui, feixuc i envellit,
vull fer-te la despedida:
quan traspassi de ma vida,
fes-me sentir ton cant des del meu llit.

ARTUR VINARDELL.

Girona, Maig de 1928

NOTICIARI

A remarcar les audicions celebrades a honor de l'eximi actor fill de Figueres, En Santiago Artigas, el dia 23 del prop-passat. Una, a la tarda, a la Rambla organitzada del «Foment» i l'altra, a la nit, a l'esplanada del davant del teatre «El Jardí» costejada pels assistents a l'àpat d'homenatge a l'esmentat artista.

La nostra cobla local «La Filharmònica» interpretà un selecte enfilall de sardanes en una i altra audició.

TAMBÉ es donàren ballades de sardanes els dies 20 i 26 al carrer de Perelada i a la Plaça de la Constitució respectivament, organitzades pels seus veïns.

Un públic nombrós i dalerós de l'esplai de nostra dansa acudí a aquestes ballades.

Cuidàren de l'execució de la primera l'actual cobla de «La Erato», i de la segona «La Filharmònica».

ES amb goig que fem costar ací que és arreu on s'hi celebren ballades que s'executa tot sovint la sardana del jove compositor i amic, En Joaquim Serra, fill del no menys bon compositor En Josep Serra. La noia alegre que no sap plorar que dedicà al nostre «Foment».

Per la nostra part que n'hem de dir? Que remerciem novament a l'amic bo i

diguent-li, de passada, que es una d'aquelles sardanes que quan més les sentim més ens plauen i més volem sentir-les. Senzillament una sardana ben bé de casa.

EL dia 10 de Juny es celebrà el «Segon Aplec Sardanístic» a l'ermita de Nostra Dona del Remei organitzat pels «Amics de la Sardana» de Sant Feliu de Guíxols. Hi prengueren part les cobles: «La Principal de Cassà de la Selva» i «Joventut Artística de Sant Feliu».

Nostra enhorabona als volguts amics guixolencs per l'èxit assolit en aquest aplec, que els ha d'animar per a fer encara més esplendorós aquest festival en anys veniders.

RESERVEM, per al número vinent, l'interessant, vivament anecdòtic i verament mengívol *retrat* del conegut compositor, *En Pere Mercader*, de la sèrie de retrats dels nostres compositors, que amb tan bon encert ve publicant nostre dilecte amic i actiu col·laborador de LA DANSA MÉS BELLA... N'Ernest Albert i Galter.

Nosaltres, que hem tingut l'avinentsa de poguer haver fruit una bella estona de la seva lectura, podem avançar als nostres volguts socis i lectors que els plaurà de debó, a l'ensem que felicitem de tot cor a l'esmentat amic.

EL «Foment de la Sardana de Badalona» ens convidà germanívolament al seu «VIII^e Festival de la Sardana» que es celebrà el diumenge, dia 17, del propassat a la Font de les Monges de Montalegre al matí i a la tarda, i a la plaça de Casa la Ciutat a la nit. Hi col·laboraren les cobles: «La Principal de La Bisbal», «La Principal de Cassà de La Selva» i «La Principal Barcelonina».

Ja sabem que la festa no desmereixé en res les dels anys anteriors, ans al contrari, que potser les sobrepassà.

Celebrem que hagi estat un bon èxit, que pot dignament apuntar-se el «Foment de la Sardana de Badalona» a l'ensem que agraïm la invitació que ens féren. Si que ens dol, però, el no haver-hi pogut assistir.

ELS «Amants de la Sardana» de Masnou, entre els quals hi compten alguns amics nostres figuerencs, per tal de donar més lluïment a la festa Major d'aquella vila, cuidàren de l'organització de nou ballades de sardanes, que s'executàren durant els tres dies de la festa que començava el dia de Sant Pere.

Felicitem coralment als «Amants de la Sardana» de Masnou.

HEM rebut del «Foment de la Sardana de Terrassa» el programa de les ballades que amb motiu de la Festa Major es celebràren els dies 30 de Juny i 1, 2, 3 i 4 del corrent.

El programa és excel·lent de presentació, constituïnt-lo un bon nombre d'escollides sardanes.

Agraïm als bons amics terrassencs la seva deferència.

LA revetlla de Sant Pere tingué lloc a Olot un concurs de sardanistes, en el qual la colla «Joventut Empordanesa» de Figueres, tots socis de la nostra entitat, obtingueren el primer premi de la sardana de lluïment, gratificat amb 200 pessetes.

La nostra més sincera enhorabona als ardits dansaires figuerencs.

ESTEM fent els preparatius necessaris, per a festejar la commemoració del I Cap d'Any de la fundació de la nostra entitat, que si no hi ha cap contrarietat es celebrarà els dies 18 i 19 del vinent Agost.

En el proper número ja en parlarem extensament.

Aquest portantveu ha passat per la prèvia censura

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

**AQUEST PORTANTVEU ES FACILITA AL PREU DE 25 CÈNTIMS
PELS NO SOCIS, A LA "LLIBRERIA BATLLOSERÀ", ENGINYERS, 3**

MES DE JULIOL

P R O G R A M A

Dijous, dia 12, a les 10 de la nit : A la Placeta Alta de la Rambla

LA SARDANA DELS VAILETS	Lluís M. ^a Solé
MELANGIA	Tarrides
TOTES VOLEN HEREU	Pep Ventura
CANTANT L'AMOR	Vicens
L'ALEGRE COMPANYIA	Manén
SOTA LA PINEDA DEL PARC	Robert Sans
(Dedicada al Foment)	

COBLA "LA FILHARMÓNICA"

AUDICIÓ XXI

Dijous, dia 19, a les 10 de la nit : A la Placeta Baixa de la Rambla

BELL TRIBUT.	J. M. ^a Soler
TENDRE COL·LOQUI.	Vinyals
EL SOMNI D'UN PASTORET	Pep Ventura
LA FESTA DEL POBLE	Baró
SOLITUD	Lluís M. ^a Millet
LA GALLINA ENAMORADA	Enric Sans

COBLA "LA FILHARMÓNICA"

AUDICIÓ XXII

Dimarts, dia 24, a les 10 de la nit : A la Rambla

L'ESCLAT D'UN PETÓ	Blanch
EXPECTACIÓ.	Coll
SOTA EL CEL DE CATALUNYA	Gratacòs
L'ENCÍS DE L'ESTANY	Saderra
DALT LES GABARRES	Garreta
LA FONT DE L'ALBERA.	Morera

COBLA "LA PRINCIPAL DE LA BISBAL"

AUDICIÓ XXIII

GORRES

LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

VARIETAT - ELEGANCIA - CALITAT
i ECONOMIA en

CAMISES-CORBATES
i CAPELLS

DE TOTS PREUS i QUALITATS

PARAROLS

MONTURIOL, 9 FIGUERES

LLIBRERIA CANET

DIARIS
REVISTES
LLIBRES

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

«COM ES BALLA
LA SARDANA»

DE N'AURELI CAMPMANY

PANTEONS

LÁPIDES

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

NOUS MAGATZEMS MASSOT

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

FONTDECABA

ES EL SASTRE QUE VOS
VESTIRÀ AMB ELEGANCIA
I ECONOMIA VERITABLE.

CONVENCEU-VOS-EN
VISITANT-LO EN EL SEU
SALÓ-DESPATX, EXCLUSIU
PER A LA MIDA, DEL
CARRER JOAN MARAGALL,
3 i 5, PRIMER PIS

FIGUERES

EMPORIVM

CAFÉ-BAR

D'EN NARCIS ROGET

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÈNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ — APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA — REFRESCOS DE
TOTES CLASSES — «SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

MEBLES -
- VILANOVA



FÁBRICA
DE
MOBLES

VILANOVA

CONSTRUCCIÓ ESPECIAL DELS TALLERS DE LA CASA
(GIRONA) FIGUERES